

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GABRIEL BERNARD

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Μόλις έμαθε τη θλιβερή είδηση της άποικείρας της αυτοκτονίας της 'Ιωάννας ο 'Ολιβιέ έτρεξε άμέσως στο κρεβάτι της νέας. Τό θέαμα που είδε τον έκαιε ν' ανατριχιάσει. Δέν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του! 'Ηταν λοιπόν η 'Ιωάννα αυτή που βλεπε μπρός του; Φτωχή κόρη! Λίγους μήνες πριν την είχε ιδη τόσο εύχαριστημένη άπ' τη ζωή της, τόσο εύθυμη, τόσο ζωηρή! Και τώρα; άλλοιμονο! 'Όλα πιά φαινόντουσαν ότι είχαν τελειώσει, όλα άδειχναν πώς δέν ύπήρχε πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας. Στη κομψή καμαρούλα της, επάνω σ' ένα μικρό κρεβάτι, η τρυφερή αυτή ύπαρξη, γεμάτη τραύματα, έννοιθε από στιγμή σε στιγμή, ότι έσίμωνε τό τέλος των δεινών της, ότι σχημα και εγκαταλειμμένη χωρίς έρωτα, χωρίς καμιά παρηγοριά, θ' άφηνε σε λίγο την ψυχή της να φύγει στους ουρανούς...

'Όταν ο 'Ολιβιέ μπήκε μέσα στο δωμάτιό της η 'Ιωάννα είχε τά μάτια της κλειστά. 'Υστερα από μιá φοβερή κρίση που την έπιασε την περασμένη νύχτα, μετά την άπόπειρά της, άναπαύοτανε τώρα, βυθισμένη σε λήθ' οργο. 'Ο 'Ολιβιέ, είχε καθίσει πλάι της σε μιá καρέκλα. Συλλογιζότανε άφωνος όλα όσα είχαν συμβηί και ξανάφερνε άθελα στο μυαλό του και πάλι, όλες τις λεπτομέρειες του φριχτού δράματος, τό όποιο είχε συμβηί πρό όλίγων ώρών...

'Η 'Ιωάννα ήταν για τον 'Ολιβιέ η πιό αγαπημένη σύντροφος της παιδικής του ηλικίας. Ζούσαν μαζί στο ήσυχο χωριό Τουρενέξ και όταν ο 'Ολιβιέ μεγάλωσε, αισθάνθηκε γι' αυτή παράφορη αγάπη, άν και γνωρίζε, πώς ήταν άδύνατο ν' άνταγαπήθη. 'Ηταν ραχτικός, χαρτικός, άσχημος. 'Από παιδικά είχε σπάσει τό άριστέρο του πόδι και κούστανε φοβερά. Θεέ μου! Μά πώς ήταν λοιπόν δυνατό, με τέτοιο έξωτετικό, με ένα πρόσωπο ώχρο, κοκκαλιάρικο και άντιπαθητικό, να κάνει την 'Ιωάννα νά τον αγαπήσει;

Και όμως κάτω άπ' αυτή την άσχημία ο 'Ολιβιέ έκρυβε την πιό εύγενική, την πιό άγνη και γενναία ψυχή. 'Η οικόγένειά του, που εύπορούσε τότε άρκετά, τον έστειλε στο Παρίσι για νά σπουδάσει γιατρός. Πολύ γρήγορα ο 'Ολιβιέ τελείωσε τό Πανεπιστήμιο, έ πήρε τό δίπλωμά του και έμπήκε σ' ένα Νοσοκομείο ως πρώτος βοηθός...

'Η 'Ιωάννα έν τώ μεταξύ είχε χάσει τους γονείς της. Χάρις στην ύποστήριξη μιás γοργής θείας της, είχε πάει κι' αυτή στο Παρίσι, όπου συνεχισε, σ' ένα έσωτερικό σχολείο, τά μαθήματα που είχε άφήσει στο χωριό.

'Έτσι περνούσε ο καιρός, χωρίς έννοιεται ο 'Ολιβιέ να παραλείπει νά πηγαίνει στο σπίτι της και νά την επισκέπτεται συχνά σάν ένας παλιός φίλος. Την έλάτρευε, χωρίς νά τολμά νά της έκμυστηρευθή τό μυστικό του. 'Η 'Ιωάννα που τον θεωρούσε άπλωσ παιδικό τον φίλο ούτε ύπομνιάζοτανε καν τό αισθημά του, τό τόσο βαθύ και τόσο ελκυστικό.

'Έτσι, χωρίς νά ύποψιάζεται καθόλου την παράφορη αγάπη του 'Ολιβιέ η 'Ιωάννα, τού άνοιξε μιá μέρα την καρδιά της. 'Εξομολογήθη στο νεαρό της φίλο, τό μεγάλο μυστικό που τυραννούσε έκείνον τον καιρό την καρδιά της. 'Ηταν έρωτευμένη! Είχε, πρό όλίγων μηνών, αγαπήσει μι' όλη τη δύναμη των 20 χρόνων της, τον Γεώργιο Λαβερτέν, ένα νεαρό άδελφό κάποιας συμμαθητριάς της. Τόν είχε αγαπήσει άληθινά, χωρίς κανένα διαταγή, έτσι φαφικιά και άτότση, χωρίς ποτέ της νά καταλάβη πώς και γιατί της έσρωψε η μοίρα κοντά του. 'Η πρώτη περίοδος του έρωτος αυτού ύπήρχε γιό την 'Ιωάννα μιá περίοδος μέθης και όνειρων. Είχε δοθεί όλόκληρη στο Γιώργο, χωρίς νά σκεφθή, χωρίς νά ύπολογίσει τί τίποτα. Δέν άνησυχούσε άλλως τε και πολύ, γιατί ο Λαβερτέν είχε κατορθώσει νά την πείσει ότι θά την έκανε ποιά γοήγορα γυναίκα του.

'Υστερα όμως από την πρώτη αυτή περίοδο του έρωτός των, η δυό αυτές ψυχές άρχισαν νά νοιάθουν ότι δέν ήσαν άρκετά εύλευθères. 'Ο Γιώργος, που δέν άνεχότανε να συναντά έμπόδια στην αγάπη του, παρεκίνησε την 'Ιωάννα ν' άφήσει τό σπίτι της θείας της και νά τον άκολουθήσει. Την έγκατέστησε σ' ένα μικρό διαμέρισμα, στο ό τοιο έλήγαινε και την έβλεπε κάθε ήμέρα. 'Έτσι πέρασε ένας όλόκληρος χρόνος. 'Αξαφνα όμως ο Λαβερτέν άρχισε νά την βλέπει σπάνια προβάλλοντας χίλιες δυό προσάσεις, σιγά σιγά δε έφθασε στο σημείο να μη την βλέπει σχεδόν καθόλου ως την στιγμή που την άφησε πιά όριετικά. 'Ο φοικτός αυτός κλονισμός, τό άπρόοπτο αυτό χτύπημα που βόηξε την 'Ιωάννα την περίοδο που έπλαττε τά ώραιότερα όνειρα της ζωής, την άπέλειπιν έντελως, άνοιξαν βαθειά πληγή στην καρδιά της. Τι την ήθελε πια την ζωή; 'Ηταν μόνη στον κόσμο. 'Ο αγαπημένος της την είχε άπατήσει. 'Επρεπε νά πεθάνει. 'Αλλά λύσις δέν ύπήρχε.

'Α τορασίσημένη νά τελειώσει τη ζωή της, χωρίς καμιά έλπίδα πια κροπημένη κι' άπελπισμένη άνοιξε τό παράθυρο και κρημίστηκε στο λιθόστρωτο...

'Όλα αυτά τά θλιβερά γεγονότα περνούν τώρα από τη σκέψη του 'Ολιβιέ, καθώς κυττάζει την δυστυχισμένη 'Ιωάννα άναλσθητη έμπρός του...

Τό λατρευτό αυτό πλάσμα για τό όποιο είχε πλέξει τά πιό ώρατα όνειρα στη ζωή του, ψυχορραγούσε τώρα μπροστά στο μάτια του, χωρίς νά μπορη πιά κανείς νά τό σώσει. Τού άκούοι είχαν φροντίσει να καλέσουν τους πιό φημισμένους γιατρούς της πόλεως. Δέν ύπήρχε πια καμιά έλπίδα, καμιά σωτηρία...

'Αν μπορούσε τουλάχιστον να της έφερνε αυτός καμιά άνακούφιση στις τελευταίες της στιγμές... Μά πώς; Με ποιά τρόπο;

Την ίδια έκείνη στιγμή η 'Ιωάννα φάνηκε ότι άνοιγε λίγο τά μάτια της. Τό πρωινό φώς που έπεφτε από τά ύψηλά παράθυρα του δωματίου και φώτιζε την κρεβατοκάμαρα, την έάφνισε!.. Στάθηκε μιá στιγμή με τά μάτια κροφωμένα στο νταβάνι και κυττάζοντας άρκετη ώρα ένα όρισμένο σημείο, φαινόντανε πώς θά ήθελε νά διακρίνη κάτι έκει ψηλά μά δέν μπορούσε να τό καταφέρη... 'Εξαφνα τά μάτια της έπεσαν στον 'Ολιβιέ που καθότανε άκίνητος και άφωνος δίπλα της... 'Ενα έλαφρό ρίγος πέρασε τό νεανικό κορμί της και ένα μικρό χαμόγελο διεγούρη στην κατάχλωμη φυσιογνωμία της. Μά ήταν λοιπόν άλήθεια; 'Ο 'Ολιβιέ ήταν κοντά της; 'Όστε τά είχε μάθει λοιπόν όλα και είχε τρέξει να την ιδη στις τελευταίες της στιγμές;

Στην άπόλυτη έκείνη στιγμή του μικρού δωματίου, άκούστηκε η φωνή του νεαρού γιατρού νά λέη σιγά και τρυφερά:

— 'Εγώ... έγώ είμαι 'Ιωάννα!... Μή φοβάται! 'Θά γίνης πολύ γρηγορά καλά...

'Η 'Ιωάννα θέλησε νά πη κάτι, μά ένας δυνατός πόνος στην καρδιά της; έκρυψε τη φωνή. 'Ο 'Ολιβιέ έπαυε κι' αυτός νά μιλά. Πήγε κοντά της, κι' την ρώτησε άν είχε άνάγκη από τίποτε...

'Η 'Ιωάννα είχε κλειση και πάλι τά μάτια της, κι' όταν ο νεαρός φίλος της έσκυψε κοντά της για νά της δώσει μιá κουταλιά από τό φάρμακο που έπερνε, δέκονε πώς κάτω από τά κλεισμένα βλέφαρά της συλλούσαν άφθονα δάκρυα. 'Η 'Ιωάννα έβλαιγε έκείνη τη στιγμή, πούς έφερε από ποιά τύψη, από ποιά μετάνοια, για ένα έρωτα που είχε προσφέρει με τόση πίστη και άφοσίωση και που με τόση άχαριστία την είχε έκμεταλλευθή ο άπιστος έκείνος Λαβερτέν!

'Όλες η λίγες στιγμές που άκολουθήσινε κατόπιν, ήσαν η τελευταίες στιγμές της ζωής της 'Ιωάννας!.. Την ίδια στιγμή που ο 'Ολιβιέ της έδωσε τό φάρμακο, τό πρόσωπό της έπήρε τό χρώμα του θανάτου και τά χέρια της άρχισαν νά παγώνουν...

'Ο Ολιβιέ κατάλαβε πώς η 'Ιωάννα θά πέθανε πολύ πιό γρηγορά από ότι φανταζότανε.

Σχυμμένος επάνω από τό ξανθό κεφάλι της, δέν έξεκολλούσε τά μάτια του από την συμπαθητική έκείνη μορφή, από τά λεπτότατα έκείνα χαρακτηριστικά που τόσο τον συγκινούσαν.

'Εξαφνα από τά μάτια της έτοιμοθάνατης έέφυγε ένα όνομα: — Γιώργο!..

'Ο 'Ολιβιέ ανατρίχιασε. 'Όστε λοιπόν τον θυμότανε ακόμα; 'Υστερα από μιá τέτοια καταστροφή, θυμότανε λοιπόν ακόμα τον άνθρωπο που την είχε εγκαταλείψει, που την είχε άφήσει έρημη στον κόσμο;

— Γιώργο! Γιώργο! ξαναείπε η έτοιμοθάνατη... Πειθαίνο... πεθαίνο! Πόσο είμαι δυστυχισμένη!..

'Η φωνή της κόπηκε άπότομα και ένας σπασμός έκλόνησε τό άδύνατο κορμί της... 'Ο νεαρός γιατρός ξανάσκυψε επάνω άπ' τό κρεβάτι και στήριξε τό κεφάλι του στο στήθος της 'Ιωάννας. 'Αλλοίμονο!.. Τιποτα πιά δέν άκούοντανε... 'Η πνοή της είχε σβύσει και η καρδιά έκείνη που τόσο είχε άλλοτε πονέσει, που τόσο είχε αγαπήσει, δέν χτυπούσε πια. .

*

ΑΠΟ ΤΙ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ ;

Δυό Γάλλοι γιατροί θέλοντας νά μάθουν τι άκριβώς περιέχει τό μυαλό του ανθρώπου, έκαμαν διάφορες έρευνες που κατέληξαν στο εξής αποτέλεσμα : 'Ο έγκέφαλος του ανθρώπου περιέχει 1009 γραμμάρια ουσίας, 9-12 γραμ. φωσφορικού όξέως, 3-4 γραμ. θείου 2-3 γραμ. σόδας, 2-3 γραμ. ποτάσας, 20-30 έκαστοόγραμμα μαγνησίας και 4-6 έκαστοσ. άσβέσ.ου. 'Ολίγα δηλαδή γραμμάρια περισσότερα η όλιγώτερα από τά άνωτέρω στοιχεία κάνουν τον άνθρωπο έξυπνο η βλάκα !

